

Αν υπάρχει Παράδεισος

ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΛΑΠΠΑΣ

Αν υπάρχει Παράδεισος

κείμενα αυτογνωσίας και αναζήτησης,
βασισμένα σε αληθινές εμπειρίες

Πρόλογος
π. Βασίλειος Θερμός

Έν πλῶ

© Σεραφείμ Λάππας
και Εκδόσεις Έν πλω
Κολοκοτρώνη 49, Αθήνα 105 60
Τηλ.: 210 3226343 - Fax: 210 3221238
e-mail: info@enploeditions.gr
www.enploeditions.gr
www.facebook.com/enploeditions.gr

Στοιχεία επικοινωνίας με τον συγγραφέα:
Facebook: Σεραφείμ Λάππας

Διόρθωση κειμένων: Σοφία Μπουγά

Α΄ έκδοση: Οκτώβριος 2022

ISBN: 978-960-619-121-3

Στους γονείς μου, Ηλία και Βαΐα

Στον αδερφό μου Δημήτρη και στην οικογένειά του

*Στον αδερφικό μου φίλο Γιώργο Τσαρούχα
και στην οικογένειά του*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος.....	11
Το μπουγέλο	15
Πόσες φορές.....	18
Από σήμερα	20
10 λεπτά κήρυγμα.....	25
Ό,τι κι αν συμβεί	29
Πες μου, ρε μάνα	33
Το λαχείο	35
Από τη μύγα ξίγκι	41
Καλή χρονιά, δάσκαλε	46
Θέλω να το ακούω να το λες	50
Πάλι και πάλι	53
Προσπαθούσε αλλά... ..	57
Ένα όνειρο τρελό.....	61
Κοίτα με.....	64
Δεν πειράζει.....	69
Αν υπάρχει παράδεισος	74
Ο παπάς, οι φοιτητές και τα σουβλάκια	77
Η γιαγιά Χαρούλα.....	83
Τα ορφανά παιδιά	89
Για Σένανε μπορώ.....	94
Τώρα θα δεις	97
Πρόσεχε καλά, μπαμπά.....	100
Βράδυ Μ. Σαββάτου	105
Αν μια φορά.....	108
Θα 'ρθει.....	113
Το graffiti.....	116
Μια διαφορετική άσκηση	122

Η έκθεση.....	127
Ο δασκαλάκος.....	131
Τα δύσκολα παιδιά.....	135
Το πολυπόθητο «μπράβο».....	140
Ανάσταση στις 9 μ.μ.	144
Ο Ιταλός.....	148
Σ' ακούω, εαυτέ μου.....	155
Όταν η ζωή μάς δίνει απαντήσεις.....	160
Ο θυμός.....	164
Πιασμένοι χέρι χέρι.....	170
Ο ομοφυλόφιλος νέος.....	176
Η Merenda.....	184
Ο Μάξιμος.....	192
Το πείραμα.....	198
Ας μην ξεχάσουμε.....	205
Για πάντα.....	209
Ας μιλήσουμε.....	213
Η αγκαλιά σου.....	216
Ο άνθρωπος του Θεού.....	218

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Με χαρά προλογίζω αυτό το απάνθισμα αληθινών ιστοριών του αγαπητού Σεραφείμ Λάππα, από τις οποίες εξάγονται, όχι απλώς διδάγματα, αλλά κυριολεκτικά μια στάση ζωής.

Είναι αναντίρρητο πως η καθημερινότητα συχνά σκοτίζει το βλέμμα μας, δημιουργώντας αυτοματισμούς σκέψης και συμπεριφοράς. Το αυτονόητο γίνεται εχθρός της φρεσκάδας και πρωτοτυπίας, η ρουτίνα αντίπαλος της ανανέωσης, η επιφάνεια υπονομευτής του βάθους. Εν τω μεταξύ τόσο οι διαμάχες μέσα μας όσο και οι αφόρητες εξωτερικές πιέσεις συνεργάζονται στο να διαμορφώσουν κυνισμό και απαισιοδοξία. Η ψυχή παλεύει για ανάσες.

Ο συγγραφέας μετατρέπει την καθημερινότητα σε πεδίο άσκησης της διάκρισης και ανακάλυψης της αλήθειας. Και διάλεξε για τίτλο της συλλογής μια υπόθεση, αφήνοντας στον αναγνώστη ευφυώς την απόδοση του συλλογισμού. Εγώ θα γράψω τη δική μου:

Αν υπάρχει παράδεισος θα περνά μέσα από την αλήθεια. Ο συγγραφέας μάς παίρνει από το χέρι για να μάς ξεναγήσει στην έκπληξη ότι αλήθεια δεν είναι μόνο όσα φαίνονται με μια πρώτη ματιά.

Αν υπάρχει παράδεισος, θέλουμε την τεχνογνωσία. Ο συγγραφέας μάς υποδεικνύει την τέχνη των καλών λογισμών και τη δοξολογική έκπληξη μπροστά στη ζωή.

Αν υπάρχει παράδεισος, χρειαζόμαστε και τους άλλους εκεί. Ο συγγραφέας πασχίζει να μάς μεταδώσει μια φιλόνηρωτη και σεβαστική ματιά για τον άλλον.

Διότι η εργασία για τον παράδεισο αρχίζει από τώρα. Και, αν παράδεισος ετυμολογικά σημαίνει κήπος, γίνεται πολύ δύσκολο να τόν αξιωθούμε κάποτε αν στο τώρα που μάς χαρίστηκε φιλοξενούμε βαρετούς χερσότοπους και αδιαπέραστες ζούγκλες.

Ανάμεσα στα πολλά δυνατά σημεία του βιβλίου ξεχώρισα την παράφραση του Ελύτη: «Πόση, άραγε, ελευθερία ξοδεύεις, Θεέ μου, για να μην Σε βλέπουμε;». Θα προσκαλέσω τους αναγνώστες να στοχαστούν πάνω στο βάθος αυτής της διαπίστωσης...

Ο τρόπος με τον οποίο θα χρησιμοποιήσουμε την ελευθερία μας θα μας επιτρέψει να ανακαλύψουμε τον Θεό ή θα μας Τον αποκρύψει. Εκείνος είχε τη δυνατότητα να μας χορηγήσει τόσο λίγη ελευθερία ώστε να Τον βλέπουμε συνεχώς. Αλλά αυτή η όραση θα μας πλάκωνε.

Πολλές από τις ιστορίες του βιβλίου έχουν το κοινό γνώρισμα να περιγράφουν καταστάσεις περιορισμένης ελευθερίας. Η μαστορική του συγγραφέα μάς μαθαίνει πώς να εξάγουμε συμπεράσματα βαθύτερα, ενίοτε και αντίθετα, από εκείνα στα οποία μας ωθεί η παρόρμηση της στιγμής. Και η κουλτούρα που μας περιβάλλει ευνοεί την επιφανειακότητα. Το βιβλίο αυτό είναι ένας ευχάριστος και εμπράγματος οδηγός στο να αποφεύγουμε την επιφανειακότητα.

Αλλά –το σημαντικότερο– κρατάμε στα χέρια μας και

έναν έντυπο βοηθό ανακάλυψης ενός άλλου Θεού, διαφορετικού από τα στερεότυπα και των πιστών και των αδιάφορων. Ενός Θεού ο Οποίος προτιμά να είμαστε ελεύθεροι έστω και αν έτσι δεν Τον βλέπουμε.

Έναν Θεό που μας συμπαραστέκεται αδιάκοπα στην περιποίηση του μέσα κήπου μας, έστω και αν εμείς αρνούμαστε να αποδώσουμε σε Αυτόν την προέλευση των λουλουδιών.

Έναν Θεό που, αν υποψιαστούμε στο ελάχιστο την αγάπη Του, θα Τον βρούμε. Αφού υπάρχει παράδεισος...

πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Θερμός
Ψυχίατρος παιδιών και εφήβων
Καθηγητής Ανωτάτης Εκκλησιαστικής Ακαδημίας Αθήνας

Το μπουγέλο

Έβγαλε τους μαθητές του στο προαύλιο. Τελευταία διδακτική ώρα της σχολικής χρονιάς. Τους το είχε υποσχεθεί, αφού τον παρακαλούσαν από μέρες να βγουν έξω για να παίξουν μπουγέλο. Κάπως έτσι τελείωνε πάντα για τους μαθητές το σχολικό έτος, έτσι και για τούτα τα παιδιά αυτής της γενιάς. Φέτος του ανατέθηκε το τμήμα έκτης δημοτικού του σχολείου στο οποίο είχε την τιμή να υπηρετεί ως δάσκαλος. Προσπάθησε να αποτελέσει τον συνοδοιπόρο των παιδιών στην ανακάλυψη της γνώσης, στην αναζήτηση της ομορφιάς του κόσμου τούτου, και όχι μόνο. Δεν πρόλαβε να κάνει όσα ήθελε (το παράπονο του κάθε εκπαιδευτικού στο τέλος της χρονιάς) με τα «εφηβάρια» του. Έτσι είχαν ονομάσει την τάξη τους ύστερα από ψηφοφορία στην αρχή της χρονιάς.

Τα «εφηβάρια» έτρεξαν να γεμίσουν τα μπουκάλια και τα μπαλόνια τους στη βρύση, και δημιουργήθηκε μια ατμόσφαιρα απόλυτης χαράς, ευτυχίας και ελευθερίας. Το νερό δεν δρόσιζε απλά το σώμα των παιδιών, αλλά κυρίως την ψυχή τους, αφού το παιχνίδι και η ανεμελιά αποτελούν το καλύτερο αναψυκτικό των παιδιών. Ένας μόνο μαθητής κάθισε στο παγκάκι, μόνος του,

χωρίς να συμμετέχει στο μπουγέλο, αφού προηγουμένως κάτι είχε ψιθυρίσει στους συμμαθητές του. Συμμετείχε κάπως παθητικά στο παιχνίδι από το παγκάκι, δίνοντας οδηγίες και ενίοτε εμψυχώνοντας τους συμμαθητές του. Ούτε μία σταγόνα νερού δεν κατάφερε όμως να τον πλησιάσει. Σε αντίθεση με τους υπόλοιπους που είχαν γίνει λούτσα.

Ο δάσκαλος αποστασιοποιημένος σε μια γωνιά παρατηρούσε τα πάντα, κάνοντας «ζουμ» κάθε φορά εκεί που θεωρούσε αναγκαίο. Κάποια στιγμή παρατήρησε ότι ο μαθητής του στο παγκάκι έχει σταματήσει πλέον να συμμετέχει, έστω παθητικά, με τη φωνή και τα χέρια του. Είχε σκύψει ελαφρά το κεφάλι του και παρέμενε σιωπηλός. Κινήθηκε προς το μέρος του και του ζήτησε την άδεια να καθίσει μαζί του. «Φυσικά, κύριε», η απάντηση του αγοριού. Δεν είχε πολύ χρόνο στη διάθεσή του· το κουδούνι δεν θα αργούσε να χτυπήσει. «Θάρρος ή αλήθεια;», τον ρώτησε. Ήταν ένα παιχνίδι ερωτήσεων που έπαιζαν μεταξύ τους τα παιδιά στην τάξη, όποτε τους δινόταν η ευκαιρία. «Αλήθεια, κύριε», του απάντησε κάπως ξαφνιασμένος, σπάζοντας ένα συγκρατημένο χαμόγελο.

«Γιατί δεν παίζεις μπουγέλο με τους συμμαθητές σου, Γιώργο;».

«Ε, δεν μου αρέσει και πολύ, κύριε».

«Νόμιζα ότι διάλεξες την “αλήθεια”».

Ακολουθεί σιωπή και μια γρήγορη ανταλλαγή βλεμμάτων.

«Εντάξει, μου αρέσει πολύ, κύριε, αλλά δεν θα αρέσει

στη μαμά μου αν το μάθει. “Τα καλά παιδιά δεν κάνουν τέτοια πράγματα”, θα μου πει, και μάλλον θα μου στερήσει την προπόνηση του μπάσκετ, ξέρετε, ως τιμωρία. Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου οι γονείς μου μού πρόσθεσαν μία ταμπέλα που γι’ αυτούς αλλά και για μένα πλέον αποτελεί το δεύτερο όνομά μου: Το “καλό παιδί!”».

Ακολούθησε μια μικρή παύση. Δυσκολευόταν να συνεχίσει, οπότε διατύπωσε μια ερώτηση:

«Θάρρος ή αλήθεια, κύριε;».

«Αλήθεια», απάντησε εκείνος.

«Εσείς, κύριε θα θέλατε να παίξετε μπουγέλο με τα παιδιά;».

«Ναι, το θέλω πολύ. Πριν πολλά χρόνια, όταν είχα πρωτοδιοριστεί, είχα παίξει μπουγέλο με τους μαθητές μιας τάξης ενός μικρού σχολείου σ’ ένα μικρό χωριό. Είχα περάσει πολύ ωραία».

«Γιατί δεν παίξετε και τώρα, κύριε;».

«Ενώ το θέλω πολύ, σκέφτομαι τι θα πουν οι συνάδελφοί μου αλλά και οι γονείς των παιδιών που θα με δουν βρεγμένο σε λίγο που θα κτυπήσει το κουδούνι».

Με το που τελείωσε τη φράση το κουδούνι χτύπησε.

«Ελπίζω του χρόνου, κύριε, να τα καταφέρετε και να παίξετε τελικά».

«Ευχαριστώ. Το ίδιο εύχομαι και για σένα! Στο γυμνάσιο το μπουγέλο έχει περισσότερη πλάκα».

«Ευχαριστώ πολύ, κύριε! Θα το προσπαθήσω. Καλό καλοκαίρι!».

«Επίσης, παιδί μου! Τα λέμε».